

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

12. DUBNA 2020

Z obsahu:

**Pán nás volá
ze svého kříže, abychom
opět našli život**
Meditace papeže
Františka při mimořádné
pobožnosti Urbi et Orbi
27. března 2020, Řím,
Svatopetrské náměstí
- strana 2 -

Svatý Zenon z Verony
Libor Rösner
- strana 4 -

Matka Evženie Ravasio (14)
- strana 6 -

**Věříme, že Ježíš umřel
a vstal z mrtvých**
Jacques Magnan
- strana 8 -

**Před 30 lety byli jmenováni
čtyři noví biskupové
pro naši zemi**
- strana 9 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (24)**
P. Clemente A. Enjuto
- strana 10 -

**Odmítnutí Boha znamená
ztrátu orientace
(2 - dokončení)**
Druhá část rozhovoru
s Mgr. Josefem Janštou
u příležitosti jeho
70. narozenin a 30. výročí
jáhenského svěcení
- strana 11 -

Christoph Schwarz (1545–1592): Zmrtvýchvstání Ježíše Krista

Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět našli život

Meditace papeže Františka při mimořádné pobožnosti Urbi et Orbi

27. března 2020, Řím, Svatopetrské náměstí

„Téhož dne večer.“ (Mk 4,35) Tak začíná evangelium, které jsme slyšeli. Již několik týdnů se zdá, že nastal večer. Husté temnoty zahaly naše náměstí, ulice a města; ovládly naše životy a vyplnily všechno ohlušujícím tichem a bezútěšnou prázdnotou, ochromující cokoli se namane. Je to cítit ve vzduchu, je to patrné na gestech a vyjadřují to pohledy. Dolehly na nás obavy a rozpaky. Jako učedníci z evangelia ocitli jsme se náhle v neočekávané a zběsilé bouři. Uvědomili jsme si, že jsme na

stejně lodi, všichni zranitelní a dezorientovaní, ale zároveň důležití a nezbytní, všichni jsme povoláni veslovat společně, všichni se potřebujeme navzájem těšit. Na této lodi ... jsme všichni. Jako oni učedníci, kteří jedním hlasem a s úzkostí říkají: „Hyneme“ (v. 38), tak i my jsme postřehli, že nemůžeme jít každý dál na vlastní účet, nýbrž pouze společně.

Je snadné vžít se do této příhody. Obtížné je pochopit Ježíše. Zatímco učedníci jsou přirozeně vylekaní a zoufalí, on byl

na zádi, právě v té části lodi, která se potápí nejprve. A co dělá? Navzdory pozdvižení klidně spí, s důvěrou v Otce – v evangeliu vidíme Ježíše spát pouze tady. Když je probuzen, utiší vichr a vody a obrátí se k učedníkům vyčítavým tónem: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ (v. 40)

Snažme se porozumět. V čem spočívá nedostatek víry učedníků, který je protikladem Ježíšovy důvěry? Nepřestali v něho věřit, vždyť se na něho obracejí. Podívejme

Pokračování na str. 5

Hyneme! Události posledních týdnů dávají tomuto zvolání svým způsobem zapravdu.

Avšak nenechejme se zmýlit! Fyzické utrpení není tím hlavním a nejhorším, co se děje. Mnohem závažnější a smutnější je fakt, že stále velké množství lidí odchází z tohoto světa bez obrácení své duše, bez víry v Trojjediného Boha. Samozřejmě, nevíme, jak to bylo u každého v okamžiku jeho smrti, zda přece jen aspoň v tu chvíli nebyl schopen říci: „Pán můj a Bůh můj!“ Ale lze oprávněně předpokládat, že ne všichni svoji zatvrzelost opustili. A jestliže je v nebi velká radost nad každým hříšníkem, který se obrátí k Bohu, pak je jistě přinejmenším stejně velký smutek nad člověkem, který ve svém hříchu zemře a tím uvede svoji duši do věčné záhuby. Jestliže Bůh dopustil, aby lidstvo bylo nyní zkoušeno a tříděno jako zlato v tavicím kelímku, možná bychom očekávali, že teď se přece už lidé konečně obrátí. Zdá se však, že zatvrzelost mnohých je skálopevná. Ačkoliv nelze přehlédnout vlnu solidarity, která je nezpochybnitelná, zdá se, že vnitřní smýšlení lidí zůstává stále materiální, pozemské... Proč?

Možná proto, že právě nám, Ježíšovým učedníkům, patří jeho vyčítavá otázka: „Pořád ještě nemáte víru?“ (Mk 4,40) Nejde jen o víru, že uznáváme potřebu spásy, kterou si sami neudělíme; jde o víru mnohem hlubší, která spočívá v přijetí všeho, co Trojjediný Bůh pro člověka

Editorial

vykonal – od stvoření až po právě uplynulou vteřinu pozemského času. A jde i o lásku k němu, z toho nezbytně plynoucí, protože otevřené a chápající srdce nemůže jinak. Jestliže papež František hovořil při mimořádné pobožnosti Urbi et Orbi o času volby, který právě prožíváme, pak je třeba vědět, jaká volba je v našem životě ta nejdůležitější, protože od ní se odvíjí všechny naše další volby, ovlivňující naše myšlení, slova a skutky. Vždy na prvním místě je tato volba: Bůh ano – Bůh ne. Neexistuje nic mezi tím, polovičatá odpověď! Z toho pak plyne, že máme-li ve svém životě na prvním místě Trojjediného Boha, pak veškeré naše myšlenky a jednání jsou zaměřeny k němu, předmětu naší lásky. Chceme to, co chce Bůh. A Bůh chce pro každého vždy jen to dobré – a můžeme se o tom přesvědčit právě dnes, v den, kdy oslavujeme Ježíšovo zmrtvýchvstání. Ale jsme tak zapomnětliví...

O této zapomnětlivosti hovořil nebeský Otec k matce Evženie Ravasio. (str. 6–7) A sám všechny lidi vyzývá: „Poznejte tedy, že já jsem jediný pravý Bůh!“ Nikoliv příroda, lékaři, státníci... jsou těmi, kdo dávají život a nechávají nás zemřít, nýbrž je to Trojjediný Bůh – a to je naše víra! Všemohoucí, všudypřítomný, vševědoucí, jediný Svatý, spravedlivý, milosrdný,

trpící, vítězný ... Bůh! Ten, který dopouští moc zlého ducha, když člověk již nepije z čistého pramene Boží lásky a jeho milostí, když opouští Ježíše, když člověk sám se nechává otrávit záplavou ďábových lží, nenávisti a katastrofami všeho druhu. (str. 8–9) To není dílo Boží, nýbrž lidské. A ačkoliv věříme, že Ježíš vstal z mrtvých, přesto možná ještě nemáme tu správnou víru, která se nebojí žádné bouře... Modleme se tedy, abychom co nejdříve opět mohli být účastni právě Ježíšovy oběti mše svaté a přijímat jeho svaté Tělo z rukou svatých kněží, protože bez této svátostné posily bude náš boj proti mocnostem zla den za dnem těžší a těžší...

A nejde zde jen o obrácení a spásu těch druhých, ale na prvním místě o vlastní spásu. I když máme proměňovat druhé lidi, je nezbytné, abychom nejprve my žili pro nebe. Svatý Otec Pio o tom říká: „Když chceme proměňovat lidi, nestačí k tomu, abychom je milovali. Nezbytné je nejprve milovat Boha a obět. Jak je možné být věry pro zemi, když je člověk studený pro nebe?“ Z toho plyne i velkonoční přání redakce Světla:

Kéž jsme všichni jednou provždy zamilovaní do Trojjediného Boha, který nás stvořil, pro nás trpěl a vítězně zpřetrhal tenata hříchu a smrti! Matko Spasitelova, v této lásce nás ved' a utvrzuj!

Požehnané Velikonoce vám, milí čtenáři, i všem vašim blízkým!

Kristus byl vzkříšen!

Daniel Dehner

Po sobotě naplněné hlubokým tichým smutkem nadchází nedělní jítro. Po třech letech prožitých v Ježíšově společnosti jsou to pro apoštoly první dny nečekané bolestné osamocení. S Pánem jako by odešel všechn smysl jejich života. Nikdy nemysleli na to, co si počnou bez něho, nepočítali s tím, že by mohli takto osiřet. Vnímali nevraživost jeruzalémského prostředí, ale s Ježíšem se cítili bezpeční a nedělali si starosti s tím, co bude dál. Co si nyní počít bez něho?

Není to nejlepší příležitost rozpomenout se na Pánova slova? Vždyť Pán je na tyto chvíle s takovou láskou připravoval. Je to doba, kdy má přijít ke slovu opravdová víra: *Ať se vaše srdce nechvěje. Věřte v Boha, věřte i ve mne.*⁽¹⁾ Apoštolové především po Poslední večeři měli počítat s tím, že Pán musí odejít. *Řekl jsem vám, že odejdu a zase přijdu. Řekl jsem vám to dříve, než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane.*⁽²⁾ *Vy budete plakat, ale svět se bude radovat. Ale váš zármutek se obrátí v radost.*⁽³⁾ A dříve než odešel, dal jim také jistotu, že nezůstanou opuštěni: *Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu. Svět mě už neuvidí, ale vy mě uvidíte.*⁽⁴⁾ Nebyla to jasná a otevřená slova?

Ano, to všechno Pán řekl, ale když to říkal, jevil se všechno úplně jinak. Nejsme si tím sami vinni? Nezaplétáme se sami do svých temnot tím, že nechceme překročit hranice svých představ a očekávání, ve kterých si příliš nadřuzujeme a lichotíme? Nesmí tě tedy překvapit, když ti pak nezbude než projít nocí víry, abys našel světlo pravdy.

Jak to, že zbožné ženy nehledají bezradně útočiště za zavřenými dveřmi? Ten, kdo opravdu miluje, zapomíná na sebe. Proto si tyto milující duše nikdy nedělaly žádný iluze, ani neměly ambice. Vybraly si za své poslání věrně sloužit Ježíši v jeho všedních potřebách a obětovaly pro to všechno. Především mu chtějí být vždy nablízku. A tak jsi byl svědkem, jak šly za ním i na Golgotu. Neváhaly vstoupit na veřejné popraviště, nezalekly se hrubosti žoldnéřských katů ani jízlivých pohledů a poznámek Ježíšových odpůrců. Opásaly jeho boky, když ho katané zba-

čili šatů, a posloužily mu při jeho spěšném pohřbu, jak jen mohly. Po této páteční tragédii jen čekají na první příležitost, aby mohly ve své službě lásky pokračovat. A tak zatímco galilejští rybáři se skrývají za zavřenými dveřmi,

ženy naopak neohroženě ještě za tmy spěchají za hlasem svého srdce ke své Lásce.

Takové hledání Lásky nemůže zůstat bez odpovědi. Ženy se staly,

jak budou moci vstoupit do onoho místa nejhlubšího smutku. Boží poslové však nejenže odvalili kámen, ale postarali se o to, aby jim oznámili radostnou novinu. Ale ta je tak ohromující, že na překvapené ženy padá nevýslovný strach. Teprve když Pán vidí, jak utíkají z místa zmrtvýchvstání, sám přichází, aby své věrné služebnice pozdravil⁽⁵⁾ a aby jejich úlek proměnil v pravou velikonoční radost. Zapamatuj si, jak hlubokou úctou je nyní prosycena jejich láska, štěstí a vděčnost: *Objímají jeho nohy a klanějí se mu.*⁽⁶⁾ Poděkuj jim v duchu, že ti tak dojemným způsobem ukazují, kde je i tvoje místo.

Jestliže jsi čekal, že při zprávě o prázdném hrobu se celá Ježíšova družina ihned odebere na toto slavné místo, mylíš se. Jen dva z nich se tam rozběhnou: ten, který ve čtvrtek naslouchal, jak tluče Pánovo Srdce, a v pátek byl svědkem, jak je probodli, a ten, který od oné chvíle, kdy zakokrhál kohout, nemá nikde stání. Petr je ovšem také hlavou společenství, které má utvrzovat ve víře⁽⁷⁾. Odchází tedy k hrobu jménem všech. I Jan plně respektuje jeho primát: ačkoliv dorazil k hrobu jako první, *dovnitř nešel.*

Tyto zástupce apoštolského sboru již nečekají andělé. Jsou postaveni před úkol, aby sami zcela prostě a věcně zhodnotili to, co vidí. Pro Miláčka Páně je to stejně ohromující, jako bylo pro ženy zjevení andělů. Pamatuje si zcela přesně, jak vypadalo Pánovo tělo, když je zavinuté do pláten položili v pátek do výklenku v hrobu. Nyní přesně na tom místě vidí jenom neporušená plátna, která tělo opustilo, aniž by se jich dotklo.

Je to jako osvětlení bleskem, které náhle spojuje všechny souvislosti. *Uviděl a uvěřil.* V jediném okamžiku vidí všechno od počátku až do konce, a tak o tom

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37–43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1–4

Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus

Dokončení na str. 8

vydá svědectví a my víme, že jeho svědectví je pravdivé⁽⁸⁾.

Proč však mlčí o tom, že Pán se zjevil Šimonovi?⁽⁹⁾ Bylo to setkání tak osobní, tak důvěrné, že se sluší, aby zůstalo zahalené rouškou tajemství. Musíš se spokojit s tím, že toto setkání bude mít své veřejné pokračování a vyvrcholení na břehu jezera⁽¹⁰⁾. Až budeš číst Petrovy listy, stejně otcovsky něžně jako nesmlouvavě, připomeň si, že za nimi stojí Šimonova osobní zkušenost z očistné výhně⁽¹¹⁾ a jeho Pánem slíbené obrácení. Zeptej se ho a on ti dosvědčí, *jak je Pán dobrý: Pánova pravice mocně zasáhla, Pánova pravice mě pozvedla. Jeho milosrdenství trvá na věky.*⁽¹²⁾ Uč se od něho, jak *odstraňovat starý kvas, aby se z tebe stalo nové těsto!*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 14,1; ⁽²⁾ srov. Jan 14,28–29; ⁽³⁾ Jan 16,20;

⁽⁴⁾ Jan 14,18–19; ⁽⁵⁾ srov. Mt 28,9; ⁽⁶⁾ srov. tamt.;

⁽⁷⁾ srov. Lk 22,32; ⁽⁸⁾ srov. Jan 21,24;

⁽⁹⁾ srov. Lk 24,34; ⁽¹⁰⁾ srov. Jan 21,15–19;

⁽¹¹⁾ srov. 1 Petr 1,7; ⁽¹²⁾ srov. Ž 118,1.16.29

Svatý Zenon z Verony

Severní Afrika zrodila v prvních staletích křesťanství několik významných osobností, světců nejjasnější svatozáře, jako byli např. sv. Atanáš, sv. Cyprián, sv. Cyril Alexandrijský nebo sv. Augustin. Směle k nim můžeme přiřadit světce, jenž sice není tak proslulý, přesto však ve své době patřil k nejuznávanějším mužům Církve svaté. Je jím sv. Zenon, o němž sv. Ambrož hovořil jako o „biskupovi svaté paměti“, přičemž nešlo o frázi dnes běžně používanou, ale vkládal do těchto slov obrovskou úctu, kterou k němu choval.

Zenon z Verony nepocházel, proslavil ji až poté, co se tam přistěhoval. Místem jeho narození, jež se událo někdy kolem roku 300, byla Caesarea Mauretaniae, což je dnešní alžírský Šaršal. Bylo to v době urputného pronásledování křesťanů, v době Dioklecianově. S jeho nástupci na římském císařském stolci síce nejhorší pronásledování státní mocí pominulo, nikoli však v jednotlivých římských provinciích, kde osudy Kristových věrných záležely na postoji toho kterého místodržitele.

Ještě před Dioklecianovou dobrovolnou rezignací na svůj úřad byl malý Zenon svědkem brutální popravy sv. Arkadia. Byly mu asi 4 roky, když před jeho očima usekli Arkadiovi jeho trýznitelé všechny končetiny, z nichž „krev tryskala jako ze čtyř fontán“, jak vzpomínal Zenon později.

Když dospěl, platil v Římském impériu už dávno Konstantinův edikt zrovnoprávnující křesťanství s ostatními náboženstvími a křesťanství začalo postupně nabývat dominantního postavení. Zenon studoval v severoafrických městech Syrta a Madauros. Poté se rozhodl hlásat evangelium a na to se po vzoru svého Pána a Mistra připravoval na poušti. Navštívil Svatou zemi a přeplul do Řecka, aby základní pravdy teologie vykládal v této kolébce filosofie a získával pro ně celé řady stoupenců.

Z bližší neznámých důvodů se později ocitl v Benátkách, v jejichž okolí pokračoval v šíření radostné zvěsti. Z pozdějšího rodiště Tiziána, Veroneseho či Vivaldiho se po nějakém čase vypravil do Verony, v níž byl v roce 350 vysvěcen na kněze

a po 11 letech monastického života zde přijal i svěcení biskupské. Stal se v pořadí 8. veronským biskupem.

Bylo to období, kdy se musel stále ještě potýkat s pohanstvím, které bylo v jeho diecézi nadále hojně vyznáváno. Největší úsilí své pastýřské činnosti proto směřoval na hlásání Krista, přezdívá se mu ostatně

také „Rybář duší“. Biskup Zenon byl v tomto směru velice důsledný a nepřipouštěl ke křtu hned každého. Katechumen musel prokázat svým životem, že hodlá a touží Ježíše doopravdy následovat a že nejde jen o formální přijetí svátosti, které mu má zajistit např. kariérní postup. Na to dbal opravdu velmi úzkostlivě, však také ve svých spisech ohledně

udílení křtu a Eucharistie stanovil jasná pravidla, jak v tomto směru postupovat.

Co se písemností týče, sv. Zenon po sobě zanechal 93 kázání-ponaučení ohledně pokory, péče o chudé anebo liturgie. O tom, jaké řečnické kvality dosahoval, svědčí přezdívkou, jakou sv. Zenona častovali jeho současníci – „Křesťanský Ciceero“. Co mluvil a psal, to také žil. Byl pro věřící své diecéze jedinečným příkladem života z víry, života ve svatosti. „Hebkým plamenem mluvil Bůh k jeho srdci“, dalo by se říct s Georgem Traklem, a on v sobě tento plamen rozdmýchával, až hořel do daleka viditelným ohněm.

Druhým velkým nebezpečím nejen pro veronskou diecézi byla hereze arianismu, vyznávaná i několika císaři. Rovněž na tomto poli se sv. Zenon osvědčil přímo znamenitě, obstál ve všech rozepřích a přesvědčivě obhajoval Ježíšovo božství. Proslul taktéž jako vynikající zpovědník a ctitel Panny Marie.

V době svého episkopátu založil údajně i ženský klášter, čímž se patrně stal jedním z průkopníků ženského klášterního života na Apeninském poloostrově.

Svou diecézi spravoval Zenon věrně až do své smrti, která nastala 12. dubna roku 371, nebo 380, jiné prameny uvádějí rok 375. Buď jak buď, liturgická památka tohoto velkého pastýře Verony se slaví 12. dubna, přičemž v samotném městě Romea a Julie 21. května, kdy došlo v roce 807 k přenesení jeho ostatků.

Dodnes je ve městě (v kostelíku San Zeno in Oratorio) ukazován kámen, na němž prý sv. Zenon sedával při své oblíbené odpočinkové činnosti – rybaření. I proto je jedním z jeho atributů – krom knihy – ryba, popřípadě rybářský sak. Není proto divu, že je patronem rybářů, ale taky lazebníků a žebráků.

Nejenom oni ho mohli uctívat v osmi kostelích, které byly k jeho cti postaveny ve Veroně (v diecézi pak dalších čtyřicet). To je nevídané číslo, které je snad nejmarkantnějším dokladem toho, jaké úctě se sv. Zenon těšil u svých oveček, které ho ctily jako mučedníka. Podle některých zdrojů totiž ze světa odešel mučednickou smrtí, nic bližšího o tom ovšem nevíme. Hovoří však o tom kupříkladu *Martyrologium Romanum*. Vyloučeno to není, možná se stal obětí stoupenců arianismu, kteří si při prosazování své zhoubné nauky počínali vskutku nevybíravě. Sv. Zenon by nebyl jediným, kdo svou neochvějnou věrnost pravému učení zaplatil tvář v tvář běsnícím ariánům životem.

Svatého Zenona vysoce hodnotili sv. Ambrož i sv. Řehoř Veliký. Lidé na něj nezapomínali ani dlouho po jeho skonu a jeho přímlově přičítali záchranu Verony před rozvodněnou řekou Adizi, která v roce 485 dosahovala až k oknům domů a zalila celé město. Jen kostel sv. Zenona minula, ačkoliv v něm byly celý čas povodně dokořán otevřené dveře...

Světcovy relikvie jsou přechovávány ve veronské bazilice San Zeno Maggiore, na jejímž portále, zvaném *Bible chudých*, je vyobrazeno 48 událostí z Ježíšova života a zázraků sv. Zenona, zejména ty, kdy vyháněl demony z posedlých. V Ravenně je pak uchováváno „*Velo di Classe*“ z 8. století, což je širší pruh vyšívané látky se Zenonovou podobiznou.

Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět našli život

- dokončení meditace papeže Františka ze str. 2

se však, jakým způsobem: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ (v. 38) *Je ti to jedno*. Mysleli, že Ježíšovi na nich nezáleží, nestará se o ně. Je to jedna z nejhorších věcí, slyšíme-li mezi sebou, v našich rodinách slova: „Nezáleží ti na mně?“ Tato věta zraňuje a rozbouří srdce. Otrásla také Ježíšem, protože nikomu jinému na nás nezáleží více než jemu. A vskutku, jakmile je požádán, zachraňuje svoje malomyslné učedníky.

Bouře demaskuje naši zranitelnost a odhaluje falešné a povrchní jistoty, na kterých jsme vystavěli své programy a plány, zvyky a priority. Ukazuje nám, že jsme nechali usnout a opustili to, co živí, podporuje a posiluje náš život a naši komunitu. Bouře odkrývá všechny snahy o vytěsnění a opominutí toho, co oživuje duši našich národů, odhaluje každý pokus o umrtvení pomocí zdánlivě „spasitelných“ návyků, neschopných dovolávat se našich kořenů a evokovat paměť našich starců, čímž se zbavujeme imunity nezbytné pro vyrovnání se s protivenstvím.

Bouří spadly masky oněch stereotypů, jimiž jsme zastírali svoje „ego“ ve stále snaze o vlastní image, a znovu byla odhalena ona (požehnaná) sounáležitost, od níž se nelze odtrhnout: sounáležitost bratří.

„*Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?*“ Pane, tvoje Slovo nás dnes večer zasáhlo a dotýká se všech. V tomto našem světě, který miluješ více než my, jsme se hnali vpřed plnou rychlostí a měli dojem, že jsme mocní a schopní všeho. Chtíví zisku, jsme se nechali pohltit věcmi a strhnout spěchem. Nezastavili jsme se na tvoje volání, neprocitli jsme tváří v tvář planetárním válkám a nespravedlnostem, neslyšeli jsme křik chudých i naší těžce nemocné planety. Vyzývavě jsme pokračovali a mysleli si, že budeme v nemocném světě navždy zdraví. Nyní, když jsme na rozbouřeném moři, tě prosíme: „*Probuď se, Pane!*“

„*Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?*“ Pane, obracíš se k nám výzvou, výzvou k víře. Výzvou, v níž nejde ani tak o to věřit, že ty existuješ, nýbrž jít za tebou a důvěřovat ti. V této postní době zní tvoje naléhavá výzva: „*Změňte smýšlení*“, „*obraťte se ke mně celým svým srdcem*“ (Jl 2,12).

Voláš nás, abychom se chopili tohoto času zkoušky jako *času volby*. Není to čas tvého soudu, ale našeho soudu: čas vybrat si mezi tím, na čem záleží, a tím, co pomíjí, oddělit to, co je nezbytné, od toho, co nezbytné není. Je to čas k opětovnému usměrnění běhu života vstříc tobě, Pane, a vstříc druhým. A cestou se můžeme dívat na mnohé naše příkladné druhy, kteří uprostřed strachu reagovali odevzdáním svého života. Tak působí moc Ducha, jež se vylévá a přetváří v odvážnou a velkodušnou odevzdanost. Život Ducha je s to vykoupit, docenit a ukázat, jak jsou naše životy spřádány a neseny obyčejnými lidmi, kteří jsou obvykle opomíjeni a nevyskytují se na titulních stranách novin a časopisů, ani na velkých přehlídkách nejnovějších show, ale nepochybně dnes píší rozhodující události našich dějin: lékaři, ošetřovatelé a ošetřovatelky, zaměstnanci supermarketů, uklízečky, pečovatelské, dopravci, pořádkové síly, dobrovolníci, kněží, řeholnice a mnoho a mnoho dalších, kteří pochopili, že nikdo se nezachrání sám. Tváří in tvář utrpení, v němž se poměřuje opravdový rozvoj našich národů, objevujeme a zakoušíme Ježíšovu velekněžskou modlitbu: „*Ať všichni jsou jedno.*“ (Jan 17,21) Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsévat paniku, nýbrž sdílenou odpovědnost. Kolik otců, matek, prarodičů a učitelů ukazuje našim dětem nepatrnými všedními gesty, jak čelit a překonat krizi novým uzpůsobením zvyklostí, pozvednutím zraku a podnětem k modlitbě. Kolik lidí se modlí, obětuje a přimlouvá za dobro všech. Modlitba a tichá služba jsou naše vítězné zbraně.

„*Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?*“ Počátkem víry je uznání, že potřebujeme spásu. Nejsme soběstační, sami se utopíme: potřebujeme Pána jako kdysi mořeplavci hvězdy. Pozvěme Ježíše na loďky svých životů. Odevzdejme mu svoje obavy, aby je přemohl. Jako učedníci zakusíme, že s ním na palubě neztroskotáme. Vždyť v tom je Boží moc, že obrací v dobro všechno, co se stane, i to nepěkné. On vnáší klid do našich bouří, protože s Bohem život nikdy neumírá.

Pán nás uprostřed bouře interpeluje a vybízí, abychom vzbudili a aktivovali solidaritu a naději, jež jsou s to upevnit, podpořit a dát smysl těmto hodinám, kdy se zdá, že všechno ztroskotává. Pán se probouzí, aby probudil a oživil naši velikonoční víru. Máme kotvu: v jeho kříži jsme byli spaseni. Máme kormidlo: v jeho kříži jsme byli vykoupeni. Máme naději: v jeho kříži jsme znovuzrozeni a objati, aby nás nic a nikdo neoddělil od jeho výkupné lásky. Uprostřed izolace, v níž trpíme nedostatkem přízně a setkání, zakoušíme nedostatek mnohého, slyšíme ještě jednou zvěst, která je naší spásou: vstal z mrtvých a žije vedle nás. Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět našli život, který nás čeká, hleděli na ty, kteří se nás dovolávají, posílili, rozpoznali a podnítili milost, která v nás přebývá. Nezhášejme skomírající plamínek (Iz 42,3), který nikdy nechoří, a dejme vzplanout naději.

Obejmout jeho kříž znamená najít odvahu obejmout všechny rozpory nynější doby, vzdát se na chvíli svého bažení po všemohoucnosti a majetku a dát prostor kreativitě, kterou může vzbudit jedině Duch Svátý. Znamená to najít odvahu otevřít prostory, kde všichni pocítí, že jsou povoláni, a dopustit nové podoby pohostinnosti, bratrství a solidarity. V jeho kříži jsme byli spaseni, abychom přijali naději, které umožníme posilovat a podporovat všechna možná opatření a cesty, jež nám mohou pomoci opatrovat se a chránit. Obejmout Pána, abychom objali naději: to je síla víry, která osvobozuje od strachu a dává naději.

„*Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?*“ Drazí bratři a sestry, z tohoto místa, které vypráví o skálopevné Petrově víře, chtěl bych dnes večer svěřit vás všechny Pánu na přimluvu Madony, Spásy jeho lidu, Mořské hvězdy uprostřed bouře. Z této kolonády, která objímá Řím a svět, ať na vás sestoupí Boží požehnání jako útěchyplné objetí. Pán ať žehná světu, daruje zdraví tělu a útěchu srdci. Žádáš nás, abychom neměli strach. Naše víra je však slabá a jsme bázlívi. Ty však, Pane, nenechej nás napospas bouří. Zopakuj znovu: „*Vy se nebojte.*“ (Mt 28,5) A my, spolu s Petrem, „*hodme na něj všechnu svou starost, vždyť tobě na nás záleží*“ (srov. 1 Petr 5,7).

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Matka Evženie Ravasio (14)

Nesprávně chápaná bázeň před Otcem

„Pokud mě milujete dětskou láskou plnou důvěry, budete i mé Církvi a mým zástupcům prokazovat laskavou a oddanou úctu. Nikoli bázeň, jakou máte nyní, ve které si držíte ode mě odstup, protože máte ze mě strach; tato falešná bázeň je nespravedlností, kterou pácháte vůči SPRAVEDLNOSTI, je ranou na nejcitlivějším místě mého Srdce, protože v podstatě na mě zapomínáte a znevažujete mou otcovskou lásku.

To, co mě u mého izraelského národa nejvíc zarmoutilo a co mě při pohledu na dnešní lidstvo ještě stále zarmucuje, je právě tato nesprávně chápaná bázeň přede mnou. Nepřítel lidského pokolení jí skutečně využil, aby nechal lidi upadnout do modloslužby a schizmatu. Nadále využívá tohoto nesprávného chápání a bude je používat proti vám, aby vás vzdálil od pravdy mé Církve a ode mě. Ach, nedejte se už víc svázat nepřitelem! Věřte pravdě, která vám právě byla zjevena, a přebývejte ve světle této pravdy!“

Pro ty, kteří se nehlasí ke katolické církvi

„Vy, děti moje, které se nacházíte mimo katolickou církev, vězte, že nejste vyloučeny z mé otcovské lásky. Něžně vás volám, protože vy jste přece též mé děti. I když jste byly doteď zajaty v osidlech ďábla, pochopíte, že vás podvedl. Pojdte ke mně, ke svému Otcovi, a já vás přijmu s láskou a radostí.

Tanec vyvoleného národa kolem zlatého telete

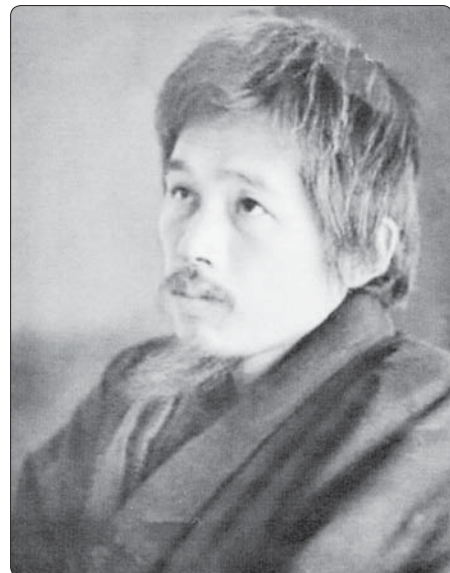
I vy, kteří neznáte žádné jiné náboženství než to, ve kterém jste se narodili – a toto náboženství není pravé – otevřete oči. Jen se podívejte, tu je váš Otec, ten, který vás stvořil a který vás chce zachránit.

Přicházím k vám, abych vám přinesl pravdu a s ní spásu. Vidím, že mě neznáte a nevíte, že si od vás nepřeji nic jiného než to, abyste mě poznali jako Otce a Stvořitele a také jako Zachránce. Tato nevědomost je tím důvodem, proč mě nedokážete milovat. Zapamatujte si tedy, že vám nejsem tak vzdálen, jak si myslíte!

Jak bych vás jen mohl nechat samotné po tom, co jsem vás svou láskou stvořil a přijal za své děti? Následuji vás všude, ochraňuji vás ve všem, abyste ze všeho mohli jasně poznat, jak jsem vůči vám velkorysý, i když na mě nekonečně dobrodiní zapomínáte. Kvůli této zapomnětlivosti potom říkáte: »Vždyť vše, co máme, je od přírody, ona nám dává život a nechává nás i zemřít.« Ale zapamatujte si: Toto je čas milosti a světla! Poznejte tedy, že já jsem jediný pravý Bůh!

Abych vám v tomto i v budoucím životě daroval pravé štěstí, chtěl bych, abyste konali to, co vám v tomto světle navrhuji. Nyní nastal ten okamžik, je příhodný čas, nenechtejte si uplynout lásku, která se takovým citlivým způsobem nabízí vašemu srdci. Prostředek na to je – a o to všechny prosím – zúčastňovat se mše svaté, která je věrná liturgii; to je mi zvláště milé. Po určitém čase vás naučím jiné malé modlitby, ale nechci vás přetěžovat.

Podstatné bude, abyste mě ctili tak, jak jsem vám to řekl, a tím, že zavedete svátek k mé úctě a budete mi sloužit s prostotou pravých Božích dětí, dětí svého Boha, který je vaším Otcem, Stvořitelem a Zachránce lidského pokolení.“

Dr. Tukaši Nagai

Nebeský Otec v těchto řádcích výslovně prosí, abychom se účastnili mše svaté, která má být „prostředkem“, jak zakusit jeho lásku. Přitom hovoří ještě stále k těm, kteří nepatří do katolické církve. Na první pohled je to samozřejmě velmi překvapující, ale když nad tím začneme uvažovat, budeme žasnout, jaké nové obzory se otevrou i nám.

Nebeský Otec v žádném případě tímto pozváním nevyzývá nevěřící a příslušníky jiných vyznání k tomu, aby přijímali Pánovo Tělo, když neznají ani pravého Boha, ani jeho přikázání.

Vyzývá je však k účasti na milostivé atmosféře mše svaté, kterou prožíváme o to intenzivněji, když je slavena důstojně. Také nevěřící se během oběti mše svaté nachází na Kalvárii, kde i pro něj tečou nekonečné proudy živé vody z Kristovy oběti kříže.

V uplynulých vydáních našeho časopisu [Vířazstvo Srdce – pozn. red.] jsme přinesli svědectví obrácení, při kterých se přesně událo toto: Lidí, kteří byli vzdáleni od katolické církve, se během mše svaté natolik dotkla Boží milost, že úplně změnili svůj život, stali se katolíky a horlivými apoštoly Pána. Jsou mezi nimi například japonský lékař a konvertita

dr. Takaši Nagai, který přežil výbuch atomové bomby v Nagasaki (*Vítězstvo Srdca*, č. 121), americký kněz Fr. Donald Caloway (č. 52), či Rafael Ferreira de Brito z Brazílie (č. 112). Když se nad tím zamyslíme, může to pomoci i nám katolíkům, abychom hlouběji chápali hodnotu mše svaté.

Přesně v tom roce, kdy nebeský Otec daroval své poselství světu, zažil japonský lékař a vědec dr. Takaši Nagai (1908–1951) 24. prosince 1932 v Nagasaki svou první mši svatou. Jako ateista přijal jen čistě z úcty a přátelství ke svému katolickému nájemci jeho pozvání ke

štedrovečernímu stolu. „Pane doktore,“ zeptal se ho pan Moriyama, „nechtěl byste jít s námi i na půlnoční?“ – „Ale já přece nejsem křesťan.“ – „To nevadí, ani pasýři a tři králové, kteří přišli do jeskyně, jimi nebyli. Když však uviděli dítě, uvěřili. Nikdy nenajdete víru, když se nepřijdete modlit do kostela.“ Nagai se rozhodl pozvání přijmout. Do katedrály na půlnoční mši svatou se tlačilo téměř 5000 věřících. Nagaie se hluboce dotkla knězovo kázání. „Toto je pokora..., která nás osvobozuje. Zde je vykoupení, po kterém touží naše srdce. Jak si můžeme stěžovat na problémy, když v tuto noc Svatá rodina

přijala temnotu a bolest, protože to byl láskyplný plán Otce?“ Rovněž hluboce se ho dotýkaly zpěvy a Krédo, které mocným hlasem vyznalo 5000 věřících. Ještě po letech Nagai popisoval svůj vnitřní zážitek a dojem, které se ho toho večera zmocnily. Kdesi hluboce uvnitř tušil, „že tam v katedrále v Nagasaki byl přítomný živý Někdo, živé Ty“. Toto byl začátek cesty budoucího významného radiologa, která ho nakonec přivedla do katolické církve.

(Pokračování)

Z *Vítězstvo Srdca* 132/2020
přeložila a upravila -jk-

Arcibiskup Aupetit se přihlásil ke službě nemocným

„Není důvod k tomu, aby se nemocným nakaženým koronavirem odpírala duchovní služba, která může sehrát důležitou roli v jejich léčení,“ zdůraznil pařížský arcibiskup Michel Aupetit.

Arcibiskup Aupetit napsal v březnu ředitelům pařížských nemocnic zvláštní list, v němž informoval, že má k dispozici 55 mladých kněží, připravených k duchovní a svátostné službě mezi nemocnými, při zachování všech bezpečnostních nároků. Také on sám se – jakožto bývalý lékař – přihlásil k dobrovolnické službě nemocným.

Podle arcibiskupa Aupetita je neméně důležité zachování církevní pohřbů. Hrají totiž zásadní roli pro příbuzné zemřelých.

Na dotaz, zda se osobně bojí koronaviru, odpověděl, že vůbec ne. „Strach nás neuchrání před smrtí nebo nemocí. Kdo se bojí, nemůže virus přemoci. V takto obtížné situaci je potřeba vyzbrojit se vnitřně. A pokud přišla moje hodina, znamená to, že ji pro mne vybral Bůh,“ uvedl arcibiskup Aupetit.

Poznamenal také, že díky této epidemii si lidé lépe uvědomují vlastní křeh-

kost. „Zdalo se nám, že jsme všemocní díky technice, kterou dokážeme plně kontrolovat. Nicméně vidíme, že nedokážeme přemoci ani malý virus. Díky tomu budeme snad napříště méně arogantní a trochu pokornější. Budeme mít na paměti, kým jsme, a nebudeme si hrát na čaroděje. Na každé katastrofě má člověk částečně svůj podíl. Je příliš snadné shazovat celou vinu na přírodu,“ řekl arcibiskup Aupetit v rozhovoru pro deník *Le Parisien*.

Podle TK KBS, 27. 3. 2020

Klauzurní sestry – rádkyně v umění žít o samotě

Mimořádná situace uvrhující do nucené samoty velké množství lidí dopadá tíživě zejména na ty, kdo žijí sami. Kam se obrátit s prosbou o pomoc? Mnozí přišli na to, že praktickou zkušenost mají kontemplativní rády. „Zažíváme jakési obležení,“ říká klariska z Assisi, sestra Thérèse Myriam. Lidé prosí o přímluvu za nemocné i zemřelé, ale mnozí se také ptají, jak žít v nucené izolaci.

Dalo by se říci, že mniši a mnišky prožívají karanténu běžně, přitakává klariska z Assisi. Máme to však snažší, protože přijímáme životní styl precizovaný po dlouhé věky v Církvi. Jedním ze základních prvků je dobré uspořádání času, rozděleného na různé etapy

věnované různým činnostem – samozřejmě při zachování určité pružnosti, osvobozující k objevování a odpovídání na inspiraci Ducha. Když žijeme ve společenství nebo v rodině, je důležité, aby během dne nechyběly chvíle prožívané společně, ani chvíle samoty, říká sestra Thérèse Myriam.

„Musíme si však uvědomovat, že samota je časem duchovního boje. Nesmí nás to překvapovat. Samota není vždy snadná. Jsou chvíle, kdy po ní velmi toužíme, jindy si však právě v samotě uvědomujeme, že naše srdce je skutečným válečným polem. Důležitým momentem je přechod od úleku ke zvědavosti na to, co lze objevit. Díky samotě můžeme poznat sami sebe, ob-

jevit své nitro, dovolit emocím, aby přišly ke slovu, a zjistit, že zaposlouchání se do sebe nemusí být zničující. Vidíme totiž, že v nás nejsou jen negativní věci, ale také věci velmi krásné. Přirozeně je nutné najít způsob, jak je vyjádřit – skrze psaní, kresbu nebo hudbu. Jisté však je to, že samotu není možné prožívat dobře, pokud na sobě necítíme pohled Pána Boha. Jedině tímto způsobem v ní můžeme objevit štěstí a pokoj. Poznáváme v ní totiž Pánův pohled, který není kárající či soudící, nýbrž něžný, velmi dobrý a v plnosti nás přijímající.“

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
24. 3. 2020

Věříme, že Ježíš umřel a vstal z mrtvých (1 Sol 4,14)

Velikonoce jsou zde a církev zvěstuje jednomyslně a plná horlivosti, že Ježíš Kristus zemřel, aby zahladil hříchy mnoha lidí, že třetího dne po svém umučení vstal z mrtvých a že se ukázal svým přátelům a svým učedníkům, předtím než se vrátil ke svému Otci v nebesích. On, Zachránce a Vykupitel, nám ukázal cestu, která vede ke spáse, k věčnému životu. Aleluja! Kristus vstal z mrtvých!

Učedníci Kristovi

Jako všichni lidé v dějinách máme společnou a přednostní jistotu, totiž jistotu naší vlastní existence. Naše existence začíná vitálním elánem, který je do našeho lidství vepsán Bohem. Spojení rodičů umožňuje zrod nového života. Protože jsme živí, máme všichni od začátku svého bytí vášeň pro život. Jsme lidé, zázrak Stvořitelův. Díky svým darům, své inteligenci můžeme Bohu děkovat každý den za život – navzdory jeho zkouškám. Každé zrození je zázrak lásky Boží, která dává a vydává se.

Druhá jistota, kterou máme, a zvláště jako věřící křesťané, je jistota věčné existence Boha. Tato víra, která nás oblažuje, osvěcuje a živí stálou modlitbou a svá-

tostmi, je zapsána do našeho lidství. Na začátku dostává každý člověk dar víry, ale jenom málokdo ji skutečně žíví, proto uhasíná víra v srdcích tolika lidí, kteří už Boha neznají.

Mnozí už nejsou ozářeni plamenem víry, lásky Boží, protože jsou zahlceni materiálními věcmi, starostmi o předměty tohoto světa, o pomíjivé radovánky, a už nevěří. My křesťané ale máme to velké štěstí, že věříme a můžeme se o naši víru dělit a zvěstovat ji, aby lidé dneška a zítřka znovu našli cestu milosti a života. My stejně jako svatí apoštolové vyznáváme s nadšením:

„Věříme-li, že Ježíš zemřel a že vstal z mrtvých, právě tak ty, kteří zesnuli v Ježíši, odvede Bůh s sebou spolu s ním.“ (1 Sol 4,14)

Spojení s Pánem, snažíme se o to, abychom konali to, co se Bohu líbí, co je dobré, co je pravdivé a plodné. My jsme učedníci Kristovi jako ti z evangelia, kteří patřili k Ježíši a následovali ho na cestě.

Od smrti k životu

Jako všichni lidé víme také, že zemřeme. Smrt je vždycky smutná, bolestná a obtížná událost. Kdo umírá, vydává se k novému cíli. On opouští svoji rodinu, své přátele, všechny, kdo ho měli rádi, a všechno, co měl.

Je politováníhodné opustit všechny, kteří kvůli nám pláčou. Vyčerpané tělo, které je na konci svých sil, vydechne duši – a naši pozůstali mají zlomené srdce. Pak se ukáže to hluboké, tajemné spojení, které nám dává zamyslet se nad smyslem našeho života a nad naším vlastním koncem.

Naším dokonalým předobrazem pro toto spojení srdcí a svatých je příklad Ježíše a Církve, příklad, jehož nejkrásnějším odrazem je Maria. Když ztratíme někoho, koho milujeme, cítí každý z nás podle svého měřítka bolest, kterou prožila Maria u paty kříže (srov. Lk 2,35; Jan 19,25-27). A s Marií máme skrze naši víru nepřemožitelnou a nesmrtelnou naději: naději na věčný život. Věříme, že naším křtem a naším životem oddaným Pánu Boží život už v nás působí a že naše smrt v Pánu je zrozením do nového, projasněného a Bohem naplněného života.

„Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími. Ty ale, které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy.“ (Řím 8,28-30)

Svaté Velikonoce

Velikonoční doba je pro nás privilegovaným časem, abychom se sjednotili s utrpením Kristovým. Každé svaté přijímání nám pomáhá, abychom ještě hlou-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium – Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr

a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhu plátna, ale dovnitř nevesel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhu plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

bějí pochopili lásku Boha, který se za nás vydal až do krajnosti. Svoji smrtí na kříži, svým nevýslovným utrpením nám Pán prokázal největší možnou lásku. Ukázal nám v plnosti, jak všechny miloval a jak jsme důležití v jeho očích. Ježíš se vydal za každého člověka a nikdo není vyloučen z této lásky, která prostupuje celý vesmír. Proto máme tuto lásku Páně zvěstovat. Máme oživovat víru v srdcích všech, kteří už nemají žádnou naději. My jsme živým znamením dobroty Boží, znamením jeho milosti, která se nabízí všem. Jestliže jsme skutečně spojeni s Bohem vírou osvícenou Písmem svatým, jestliže jsme otevřeni Duchu Svatému a osvíceni božskou milostí, pak bude naše svědectví přinášet plody. Nemějme strach! Rozhodující je líbit se Bohu, žít v pravdě, zatímco my sami jsme obklopeni láskou.

Tak jak to od nás žádá Královna míru v tomto zvláštním čase v dějinách, chceme pravidelnou četbou slova Božího, vytrvalou modlitbou – zvláště růžence – mít živou víru. Modlitba je svaté setkání s Bohem. Přijíme často s pokorou Tělo Páně, které zanechal Církvi jako nezapomenutelnou památku. V Eucharistii přijímáme Ježíše osobně. Přijímáme opravdu jeho zářivě bílé Tělo, pijeme opravdu jeho Krev, kterou prolil. Kdo jí jeho Tělo a pije jeho Krev, ten má život věčný (srov. Mt 26,26–29 a Jan 6,51–58). Kromě toho jsme povoláni, abychom vyznávali své hříchy ve svátosti smíření. Zpověď je klíčovým okamžikem, který umožňuje našemu srdci zbavit se všeho zlého, aby do nás vstoupila Boží milost, aby nás očistila a odpustila naše hříchy. Tato svátost nám umožňuje obléci roucho svatých. Umožňuje nám prožít Velikonoce s Pánem s osvobozeným, posvěceným srdcem.

Velikonoce, to je ta svatá slavnost, kdy se svoji živou vírou uvažujeme o utrpení

velikonočního Beránka a spojujeme se s Marií a celou Církví s utrpením Vykupitele, který se ponížil, aby nás pozvedl do nebe, kde jeho nevýslovná láska a dobrota naplňuje slávu vyvolených nade všechno pomyšlení.

Požehnané Velikonoce, v nichž s radostí slavíme a opěvujeme zmrtvýchvstání Pána. Jeho zmrtvýchvstání, které prozařuje náš život a dává mu konečný smysl, abychom byli vzati do nekonečného života Božího království.

Ano, Kristus vstal a podal o tom dostatek důkazů: zjevil se učedníkům, apoštolům a v Církvi v průběhu dějin. Existuje zázračný a nenapodobitelný obraz jeho utrpení na hrobovém plátně, který lidé dobré vůle uznávají a mají jej v úctě. Existuje řada zázraků a skutečná přítomnost v Eucharistii. Existují díla lásky a nekonečných milostí, která osvěćují svět, jenž se ponořil do temnoty. Mění jej, aby se rozzářil v míru, a existuje řada darů plných lásky a života. Ježíš je pramenem života a blaženosti ve světě. Když už lidé nepijí z tohoto čistého pramene, vzniká velké riziko, že se nechají otrávit záplavou zlého nepřítel, lži, nenávisti a katastrofami všeho druhu (srov. Zj 12,15). Chraňme se těchto jedovatých záplav, které náš svět zahrnují pletichami. Když se budeme živit milostí Všemohoucího, budeme schopni poznat znamení času a všechny věci v pravdě. Budme proto osvícenými, radostnými a nadšenými svědky zmrtvýchvstání našeho Pána Ježíše. On zvítězil nad světem a my zvítězíme spolu s ním – nepochybujme o tom! Po utrpení přijde povstání.

„Vyznávají-li totiž tvé rty, že Ježíš je Pán, a věří-li tvé srdce, že Bůh ho vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ (Řím 10,9)
Požehnané Velikonoce!

*Z Maria heute 4/2017 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

V pátek 27. března 2020
zesnula v nedožitých 94 letech
paní

LUDMILA VLČKOVÁ
(rozená Schönweitzová),

manželka dlouholetého předsedy
spolku Matice cyrilometodějská
a šéfredaktora Světla
Josefa Vlčka.

S vírou ve věčný život odešla ke svému Pánu v přítomnosti rodiny a posílena svátostmi. S drahou zesnulou se rodina rozloučila v pátek 3. dubna 2020 při mši svaté v katedrále sv. Václava v Olomouci. Po mši svaté bylo její tělo uloženo do rodinného hrobu na Ústředním hřbitově v Olomouci.

Děkujeme všem za modlitby.
REQUIESCAT IN PACE!

*Jménem pozůstalých
dcera Jana s rodinou,
dcera Marie s rodinou
a dcera Věra s rodinou*

Před 30 lety byli jmenováni čtyři noví biskupové pro naši zemi

Dne 17. března 1990 byli papežem Janem Pavlem II. jmenováni pro naši zemi hned čtyři noví biskupové. Byli jimi: Jan Graubner – dnešní arcibiskup olomoucký, Josef Hrdlička – dnes emeritní pomocný biskup olomoucký, František Václav Lobkowicz – součas-

ný biskup ostravsko-opavský, a František Radkovský – dnes emeritní biskup plzeňský. Všichni čtyři biskupové přijali své biskupské svěcení 7. dubna 1990.

Všem jmenovaným biskupům vyprošujeme hojnost darů Ducha Svatého do jejich další pastýřské služby v této ne-

lehké době různých zkoušek, a také pomoc a ochranu Matky Boží Panny Marie, která je Matkou všech kněží. Spolu s našimi čtenáři je zahrnujeme rovněž do svých modliteb.

Redakce Světla

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (24)

90. MODLIT SE PODLE MARIINA VZORU

Maria je posvátným a požehnaným prostorem, kde se Ježíš zjevuje ve své největší nádheře. Maria má snadný a bezpečný přístup ke Kristu a ona je tou cestou a bezpečnými dveřmi, které nás vedou k Ježíši. Ona ví všechno o Ježíši, protože to všechno uchovávala ve svém srdci. A to vždy ukazuje těm, kteří se na ni dívají s velkou láskou: „Ukaž nám Ježíše, požehnaný plod tvého lůna, ó milosrdná Panno Maria.“ A jak se setkat s Marií na naší cestě k Ježíši? Modlit se s nesmírnou oddaností po celý svůj život.

Modlit se, kde? Modlit se v *Duchu Svätém a pravdivosti*. Nyní přišla doba, ve které ani v Jeruzalémě ani v Gerase neuctíváte Boha, nýbrž v *Duchu a v pravdě*, řekl Ježíš. Nejen v kostele dochází k modlitbě, v uzavřené kapli nebo v krásné katedrále, ale na všech místech. Ať je tvá pozornost zaměřena na velmi zvláštní prožitky Mariiny. Vzpomeňme si na Marii při zvěstování, na její těhotenství, v Betlémě, na cestu do Egypta, všednost Nazareta, cestu kříže, vzkříšení...

Modlit se, kdy a kolik? Modlit se v každém čase. *Bez přestávk*y, jako vyučený apoštol. Pouze pro začátečníky je vyhrazen minimální a pevný čas k modlitbě. Ve známých *modlitebních seminářích* se doporučuje a žádá, aby byla vykonána *posvátná půlhodinová každodenní modlitba*. Avšak kterýkoli křesťan, katolický kněz, katecheta či evangelizátor by měli být osobou nepřetržitě modlitby. Modlitba by měla být volena jako postoj a způsob života. Vždyť i Ježíš trávil celé noci

v modlitbě; Maria také trávila, ve vsi jistotě, své dny a noci v modlitbě.

Modlit se, jak? Modlit se s čistým srdcem, v hlubokém spojení s Bohem v jeho radosti a bez vyčerpání, otevření největší milující péči a milosrdenstvím ke všem chudým a trpícím. Je třeba dobře se modlit ve spojení se společenstvím jako Maria při zrození Církve. Bez modlitby se Boží podoba rozmazává, apoštolát se stává těžkým a obtížným úkolem, život ztrácí své kouzlo, svět a hmota se zmocňují srdce. S modlitbou jako způsobem neustálého chování se naopak život mění ve světlo a neuvěřitelnou harmonii. S modlitbou je všechno možné: kromě vykonávání plodného apoštolátu jsme disponováni k hluboké věrnosti v těžkostech a nebezpečích hříšnosti našeho života.

Podívejme se na Marii usilovně se modlící při vtělení, v Nazaretě, ve veřejném životě, při zrození Církve a dnes modlící se v nebi a přimlouvající se u Ježíše za celý svět.

91. MARIA, VZOR MYSTIKŮ

Mystický život a lyrický a symbolický jazyk. Celé Kristovo tajemství bylo zjeveno Marii postupně podle Božích plánů a ekonomie víry. Sám Bůh jí sdělil hlubokou a ucelenou nauku, nejen fiktivní a kategorickou jako tu od teologa. Běžný a pojmový jazyk filosofů a teologů je nedostačující a nepřiměřený pro vysvětlení nevypověditelných prožitků – a zcela jedinečných – Přesvaté Marie.⁽¹⁾ Proto svatý Jan od Kříže ve svých dílech používá jazyk lyrický a využívá *symbolů*, co nejvíce adekvátně možných, pro vysvětlení podstaty mystických zážitků. Do mystického života při-

cházejí živé zkušenosti, které nejsou přeložitelné do pojmů.

Maria, jistě snášející ty nejtěžší zkoušky víry, se disponovala k nevýslovným Božím zážitkům v mystickém životě. Je nemožné říci něco objektivně přiměřeného o skutečnosti Mariiných neproniknutelných mystických zkušeností. Avšak protože je Maria *vzorem všech těch, kdo zakoušejí Boha*, dále uvidíme, jak byla aktivně a pasivně připravena ve velkých zkouškách víry (v opravdových nocích ducha) pro mystický život:

- V Bibli se objevují neplodné ženy a také osoby v pokročilém věku, které prostřednictvím božského zásahu měly děti. Pán má moc pozměnit zákony přírody. Ale protože panna počala dítě a toto dítě byl Bůh..., a to se přihodilo pouze jedenkrát v celé historii lidstva... Všechno bylo tak zvláštní! Maria byla před souhlasem se zkouškou víry, celé tak výjimečné a ojedinělé, avšak věřila v Boha a důvěřovala andělovi.

- Když přišlo tajemné a nadpřirozené těhotenství, přišla opravdu vážná zkouška: Co dělat? Rozhodla se vejít do ticha v bezmeznou důvěru v Boha. To vše byla pro Marii těžká zkouška.

- A dlouhé roky Ježíšova dětství, dospívání a mladosti, v běžném životě, v životě beze změn, bez jakékoliv známky božství...? Nebylo to velkou Mariinou zkouškou a duchovní nocí?

- A spolu s utrpením a křížem jejího nevinného Syna tisíc otázek, které v bolesti vyvstaly, nepředstavovaly snad nejtemnější zkoušky víry, které lze na tomto světě prožít?

Bůh pro nás chce život bohatý, plný radostných a hlubokých zážitků. Proto je třeba se takto dívat na Marii, neboť ona žila v teologálních ctnostech víry, naděje a lásky, s nehlubším zápallem a silou, jakou si lze představit.

(Pokračování)

Zdroj: Clemente Arranz Enjuto:

Cien rostros de María para la contemplación. San Pablo, Madrid 1998.

Přeložila -hk- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ E. ANCILLI, *María Santísima*, en *Diccionario de espiritualidad II*, Herder, Barcelona 1984, 536-551.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Já jsem s vámi celé tyto roky, abych vás vedla na cestu spásy. Vraťte se k mému Synu, vraťte se k modlitbě a půstu. Dítka, dovolte, aby Bůh mluvil k vašemu srdci, protože satan vládne a chce zničit vaše životy i zemi, po které chodíte. Buďte stateční a rozhodněte se pro svatost. Obrácení uvidíte ve svých srdcích a rodinách, modlitbu bude slyšet, Bůh vyslyší vaše volání a dá vám mír. Já jsem s vámi a všem vám žehnám svým mateřským požehnáním. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Mežugorje 25. března 2020

Odmítnutí Boha znamená ztrátu orientace (2 – dokončení)

Druhá část rozhovoru s Mgr. Josefem Janštou
u příležitosti jeho 70. narozenin a 30. výročí jáhenského svěcení

Avizovali jsme, že tato druhá část rozhovoru bude věnována výchově a vaší literární činnosti. Nabízí se tedy jednoduchá otázka: Kdy jste se psaním začal a co vás k tomu vedlo?

Psal se rok 1984. Náš prvorozený syn Jakub měl pět roků. Snažili jsme se vést jeho i další děti k Bohu, rozvíjet jejich duchovní život v církvi. Věděli jsme, že četba (a zvláště před spaním) patří k důležitým výchovným prostředkům, je nenahraditelnou chvílí sdílení mezi rodiči a dětmi. Ale co číst, když křesťanské prožívání dětství nezachycovala prakticky žádná literatura? Napadlo mě, že napíšu příběh o chlapci Tomáškoví. Přečetl jsem ho Jakoubkovi před spaním. Byla to tehdy úžasná chvíle. Synovi se příběh moc líbil a hned se ptal, kdy napíše další. A já si uvědomil to, co jsem prožil později mnohokrát: že mám dar psát příběhy, které děti oslovují, ony se v nich vidí, nechávají se jimi strhnout a touží po dalším čtení. Šťastný tímto objevem jsem do týdne napsal pokračování příběhu o Tomáškoví. A tak to pokračovalo dál, až postupně vznikl soubor: *Tomášek 1. a 2. díl a 3. a 4. díl.*

V době totality bylo obtížné publikovat. Schovával jste si záměrně věci do šuplíku, anebo jste psal jen pro své děti?

Psal jsem pro své děti a průklepy na psacím stroji (kopie) jsem dával našim známým. V té době zavedl P. Bohumír Vitásek dětské bohoslužby v rodinném domku, který sloužil jako kostel u nás v Opavě-Kylešovicích. Pokračovali v tom P. Jaroslav Krejčí a P. Karel Šenk. Tam jsem připravoval katecheze, které čerpaly z pokoncilních německých katechismů, byly vždy protkány příběhy a vrcholily modlitbou po svatém přijímání. Tyto katecheze jsem později ve svobodné době využíval (a nejenom já) při vyučování náboženství.

V roce 1991 vyšly první dvě vaše knížky: „Hledání lásky“ a „Odměna lásky“. Jak se stalo, že jste si vybral pro jejich vydání Matici cyrilometodějskou? A o čem ty knížky jsou?

Paralelně s již zmíněným Tomáškem jsem se snažil v jiných příbězích zachytit život v křesťanské rodině v knize, které jsem dal název „Hledání lásky“. Tímto názvem jsem chtěl podtrhnout, že úsilí o život v lásce je vždy hledáním a samozřejmě i nacházením. „Odměna lásky“ obsahuje příběhy dospívajících a mladých lidí, kteří řeší své situace v duchu lásky, jak se to naučili v rodině. Zažívají tak odměnu, jakou život z lásky přináší.

Pana Josefa Vlčka jsem znal z doby svých teologických studií. Zpočátku byl tajemníkem bohoslovecké fakulty. Tuto funkci záhy přenechal jiným a vybudoval tiskařskou dílnu v hospodářské části arcibiskupského paláce. My studenti jsme tam chodili příležitostně pomáhat. V době svobody pan Vlček tyto zkušenosti využil ke vzniku nakladatelství Maticy cyrilometodějské. Jednoduše jsem za ním přišel a zeptal jsem se, jestli by nevydal knížky pro děti, které jsem napsal. Okamžitě, bez váhání, s plnou důvěrou ve mne přikývl a řekl jasně „ano“.

Není tajemstvím, že následovalo mnoho dalších knih, které v Matici vyšly. Je mezi nimi nějaká, o které byste mohl říci, že je vaší srdeční záležitostí?

Do každé knížky jsem dával celé své srdce. S dětmi jsem jejich příběhy prožíval, s nimi se radoval, jásal, ale i plakal smutkem či dojetím. Nikdy jsem nevěděl, jak děj knížky dopadne. Modlil jsem se k Duchu Svatému, vžíval se do děje a psal.

A pak jsem se radoval z každé vydané knížky. V Matici jsem našel nadšeného partnera, který se chtěl podílet na výchově dětí a mládeže. V této souvislosti rád vzpomínám na paní Zdenku Vážanskou, která mi při vydávání knih svými zkušenostmi a znalostmi pomohla.

Jedna z knih je reakcí na vaši autonehodu, nemýlím-li se. Přiznám se, že mi ze všech utkvěla nejvíce v paměti. A pak kniha o růženci...

Ano, je to knížka „Uzdravení“, která je do jisté míry autobiografií. V „Růžen-

ci“ jsem zapojil modlitbu růžence do každodenního života. Ve všech knížkách je obsaženo poselství: ten, kdo žije s Pánem Bohem, kdo se mu v modlitbě svěřuje, jeho do svého života volá, s ním se raduje, jemu důvěřuje, ten zřetelně pozná Boží vedení, podivuhodné, až někdy zázračné zásahy Boží Prozřetelnosti. Platí to pro dospělé i děti. Doufám, že pokud děti vyrostou na mých knížkách, tak si odnášejí do života přesvědčení, že Bůh je nám blízko, čeká na naše otevřené srdce, aby mohl vstoupit do našeho života a proměňovat jej. Nejednou čtou moje knížky dospělí čtenáři. A stává se, že jim při čtení chybí určitá tragika lidských osudů, a tak nazvou mé psaní nereálným. Zapomínají však na to, že píši pro děti a ne pro dospělé. Zachycuji zlo, se kterým se setkávají děti, například šikanu, dětské i dospělácké intriky, rozvody, nelásku, opovržení. Spolu s dětmi však hledám východisko a proměnu tohoto chování. A nacházíme ji v životě s Bohem, který proměňuje lidská srdce.

Píšete tedy obvykle ze života. Opravdu se většina příběhů udála třeba podobným způsobem v reálném životě?

Není ani tak podstatné v dětské literatuře, zdali se příběh odvíjí od skutečné události, nebo je odvozením ze společenských poměrů. Důležité je, aby byl příběh věrohodný, aby mu dětský čtenář uvěřil. Proto musí odrážet realitu jeho prostředí, vztahů, konfliktů, přátelství nebo naopak nepřátelství. Prostě to, co děti zažívají doma, ve škole či v jiných prostředích. Nejednou si katecheté stěžují, že děti už dnes nezaujme ani příběh. Já takovým příběhům, které děti odmítají, říkám katechetické příběhy. Příběh prostě převypráví v ději určitou náboženskou pravdu. Přitom je to unylé, nezajímavé, vzdělávací. Jsem praktickým zastáncem toho, že každou náboženskou pravdu, biblické poselství je možné dětem vysvětlit příběhem z jejich světa. Dítě však musí poučení v příběhu teprve objevit. Není tedy pravda, že příběh dnes děti nezajímá.

Příběh však nesmí být naučný, nezajímavý a manipulující. Příběh musí být živý, reálný, ne schematický. Pokud si někdo chce ověřit v praxi, co tímto myslím, najde na mých stránkách *jooseffjansta.opava.org* katecheze k nedělním evangeliím, jejichž poselství je přenášeno do dětského světa příběhem.

Texty svých knih jste nejprve testoval na opavských posluchačích – při májových pobožnostech, u ministrantů, ve škole... Jaká byla odezva?

K nejkrásnějším zážitkům autora patří, když čte ze svého díla a posluchači napjatě poslouchají. Já jsem takovou odezvu zažil nesčetněkrát, a proto jsem si byl jistý, že děti svým psaním oslovuji. Nezapomenutelné byly májové pobožnosti, při kterých jsem několik roků četl vždy z nové knížky, která odrážela roční téma *Desetiletí duchovní obnovy národa*. Tam jsem si ověřil, že moje příběhy z dětského světa neoslovují jenom děti, ale i dospělí. Moc mě potěšil dopis z vězení, ve kterém vězeň děkuje, že mu moje knihy pro děti dodávají optimismus, hodnotovou orientaci.

Snažíte se svými příběhy a návody ukázat ideál života s Bohem a vedete k němu naprosto jednoznačně, „bez kudrlinek“ – řečeno lidově. Jste přesvědčen, že přímočarost je nejsnadnější cesta k přijetí Boha do života člověka?

Přímocarost příkladu osobně prožívaného křesťanství je pro výchovu dětí naprosto zásadní. Dítě takřka kopíruje pravdivý život svých rodičů, učitelů, kněží a dalších vychovatelů. Pokud takový dobrý příklad dítě postrádá, těžko si osvojí v srdci svůj vztah k Bohu i k bližním. Pamatují si na rodiče, kteří si mně stěžovali, že jejich dítě nechodí rádo do kostela. Zeptal jsem se jich: „A chodíte rádi do kostela vy? Je pro vás cesta do kostela svátkem?“ Přiznali, že tomu tak není. Jsem přesvědčen, že pokud je nedělní návštěva kostela pro rodiče radostným svátkem, který ještě vyzdobí například zmrzlinou po mši svaté či jiným zážitkem, pak jejich děti budou prožívat radostně neděli tak jako oni. A podobně je tomu i s křesťanskou literaturou. Pokud dítě objeví v knížce strhující vzory dospělých i dětí, otevírá své srdce a tou-

ží jako oni milovat Boha, modlitbu, Boží život v nás.

Jste spolu s P. Jiřím Kaňou zakladatelem příručky pro vedoucí ministrantů „Pueri Domini“. Vycházela úspěšně několik let. Odkud se ten nápad vzal a čím byla tato příručka nahrazena poté, co přestala vycházet?

Jak už jsem řekl v minulém rozhovoru, stal jsem se na začátku devadesátých let vedoucím ministrantů v olomoucké arcidiecézi. Tehdy jsem se radil s vedoucími ministrantů z jednotlivých děkanátů, zdali pro ministranty vydávat časopis jim do ruky, anebo tvořit instruktážní pomůcku, ve které by našli kněží a jiní vedoucí ministrantů náplň pro ministrantské schůzky. Rozhodli jsme se pro druhou variantu, která se líbila i P. Jiřímu Kaňovi, určenému k vedení ministrantů v brněnské diecézi. Chtěli jsme dát do rukou přetíženým kněžím materiál, který by bez nějaké přípravy mohli použít na schůzkách ministrantů. Nápad jsme předložili biskupům, kteří byli okamžitě pro. Navíc otec biskup Josef Hrdlička vymyslel název pro toto periodikum: *Pueri Domini* = Boží chlapi. Jednotlivé sešity pak vycházely k obdobím církevního roku jako příloha k diecéznímu oběžníku, tzv. *Acta curiae*, která dostávají kněží do rukou od svého biskupa. Posledních šest let vycházela tato pomůcka jako ročenka, takže každý kněz měl a má takto materiál na celý ministrantský věk. Poslední ročenka vyšla ve školním roce 2007/2008.

Pak jste začal psát i do Tarsicia...

Tarsicius byl od svých skromných začátků určen jako časopis do rukou ministrantů. Tiskl se pod vedením jabloneckého faráře P. Antonína Bratršovského na tamní faře a postupně začal mít přesah i do jiných farností v Čechách. Když jsme ukončili *Pueri Domini*, rozhodli jsme se posílit tvůrčí skupinu *Tarsicia*, které dominoval Štěpán Pospíšil. Udělali jsme velkou propagační akci a časopis se stal celorepublikovým periodikem, které významně podpořili biskupové. I dnes má téměř 5 000 odběratelů a má profesionální úroveň. Moje práce se tam ustálila na duchovním slově pro mladší ministranty a na tvorbě komiksových příběhů, kde jsem spolupracoval s paní Ivou Fukalovou, vynikající ilustrátorkou, katechetkou, znalkyní dět-

ských duší. Před dvěma lety převzal tvorbu komiksů jiný autor a já nadále dopisuji duchovní slovo.

Vedení ministrantů... Jak na to a k čemu má směřovat?

Ministrant je pomocníkem u oltáře, slouží Pánu Bohu a je k ruce knězi. Aby ministrant dělal svou službu dobře, je třeba, aby měl k tomu potřebné znalosti a jeho srdce patřilo Bohu. A kdo jiný by ho k tomu měl vychovávat než kněz. Je na něm, jak své ministranty formuje. Rozhodující je opět jeho osobní zbožnost a důslednost, se kterou vyžaduje určité chování ministranta u oltáře. Mnoha kněžím i mně se osvědčily ministrantské schůzky, výlety.

V čem jsou dnešní kluci jiní než ti před třiceti lety?

Jsou jiní, jako jsou jiné děti obecně. Rozhodující je, jakou výchovou procházejí ve svých rodinách. Jestliže jsou doma vedeni ke skromnosti, práci, obětavosti, tak budou takovými i v ministrantské službě. Pokud ale doma všechno mají a nemusí se o nic snažit, tak jsou znuženi, těžko se motivují a také své chování nebudou ochotni korigovat.

Dostáváme se tedy k rodinné výchově. Jakých zásad by se měla držet?

To je téma, které nevyčerpáme v tomto rozhovoru. Přesto alespoň několik základních postřehů. Dnes vládne v rodinné výchově zmatek. Narušila se kontinuita, která platila staletí, kdy se vychovatelská moudrost předávala z generace na generaci. Mladí rodiče se učili vychovávat podle příkladu svých rodičů a nechávali si v tom směru poradit. Navíc prarodiče měli v rodinné hierarchii při výchově své místo. Dnes mnozí mladí rodiče odmítou rady babičky a dědečka poukazem, že nyní se vychovává jinak... Kontinuita předávání dovedností se narušila především tak zvanou liberální výchovou, která se rodičům vnucuje už například v příručce, kterou dostanou v porodnici. Zjednodušeně řečeno, v liberální výchově se rodiče snaží vyhovět přáním svého dítěte, a to už od kojeneckého věku. Bojí se mu poručit, aby ho v jeho růstu nedeformovali. Na všem se snaží s dítětem domluvit, všechno mu vysvětlovat. Tolerují jeho výlevy vzteku a vynucování. Poslušnost je

slovo, které do moderní výchovy nepatří. Všechno se doma točí kolem dítěte, které si lehce prosazuje to, co chce. Rodiče mu ustupují a nechávají bez korekce panovačné projevy svého dítěte s tím, že to musí vydržet. Dítě se takto může stát až domácím tyranem, který samozřejmě na veřejnosti narazí a čeká ho nelehké dětství a je tím poznamenáno na celý život. Rodiče z takového dítěte jsou unaveni, znechuceni a o dalším přírůstku už vůbec neuvažují („Toho jednoho bylo dost...“). Jejich až otrocká láska se vyčerpává a navíc nesklízí očekávané ovoce.

Naproti tomu dnešní tradiční výchova nepřebírá od předků mnohdy až příliš autoritativní způsob chování vůči dětem. Rodiče však své potomky vedou k sebeovládání, skromnosti a poslušnosti. Dopřávají svým dětem svobodu úměrnou jejich věku a vedou je k zodpovědnému jednání. Mají doma řád, kterého se drží oni i jejich děti. Zdravě vychovávané dítě má potřebné sebevědomí, vidí však druhé a má k nim odpovídající vztah. Rodičovská láska vede, koriguje, ale zároveň bezmezně miluje a vytváří v dítěti pocit bezpečí.

Oba způsoby výchovy jsem zde kvůli názornosti vylíčil poněkud vyhoceně. Výchovné styly jednotlivých rodičů však mají nejednou formy, ve kterých jsou oba způsoby přístupu k dětem promíseny. A to jsou pak ty zmatky.

Jak už jsem řekl v úvodu této odpovědi, problematiku zde pouze nastiňuji. Pokud by se chtěl někdo dozvědět více, tak nabízím brožurku JOSEF JANŠTA: O VÝCHOVĚ, kterou vydalo A.M.I.M.S. FATYM Vranov nad Dyjí a prodává ji za pouhých 10 Kč. Najdete ji i na internetu www.fatym.com. Napsal jsem ji pro rodiče, kteří chtějí zdravě vychovávat a orientovat se ve výchovných názorech.

Máte bohatou praxi s výchovou dětí ve školách. Jakých zásad je třeba se při výchově držet zde?

Ve školách se mění způsob výuky. Opouští se frontální poučování, kdy učitel přednese látku, žáci si ji zapíší a zapamatují. Dnešní metodika je velmi pestrá a zajímavá. Ale žádný učitel nic nezmůže, pokud nemá ve třídě řád a kázeň. K učitelům, který si neumí zjednat ve třídě pořádek, nemají žáci úctu. Dovolují si na něho až do neuvěřitelných důsledků. Takový

Josef Janšta s vnukem Mikulášem
(foto © Michael Bujnovský)

učitel žáky málo naučí, sám sebe stresuje a má pověst neschopného pedagoga. Když si mně katecheta stěžuje, že děti náboženství nezajímá, tak se ho zeptám: „Jakou máš kázeň?“ Kázeň nenahradí ani nejlepší metodika, ani zábavný způsob vyučování (např. promítání videa). Dítě náchylné ke zlobení (a takových není ve třídě málo) zvolí vždycky raději vyrušování než výuku, jakkoli přijatelně podávanou.

Co byste poradil rodičům, kteří si nejsou jisti svými vědomostmi o Bohu, o víře, a přesto by chtěli své děti něco naučit?

Nemohu učit něco, co sám neumím. To platí o řemesle i o náboženské výchově. Rodiče by se tedy měli v náboženské výchově vzdělávat, možnosti jsou. I neznalí rodiče si při domácí výuce mohou vždycky pomoci četbou. Máme pestrý výběr obrázkových Biblí. Pokud rodiče použijí četbu z mých knížek, tak narazí na mnoho výchovných i vzdělávacích podnětů, o kterých si snadno mohou s dětmi povídat, a tak je mnohemu naučit.

Jeden starší, zkušený kněz řekl, že nám rostou krásní mladí lidé, jen je potřeba je podpořit v jejich víře. Jak to vnímáte vy? Často se poukazuje na to, že starší věřící měli pevnější víru a lépe znali nauku katolické církve...

Dříve narození křesťané měli náboženskou výuku ve formě katechismových otázek a odpovědí. Katolickou nauku tak měli jasně formulovanou, znali ji. Dnes se kla-

de v náboženské výchově důraz na rozvíjení vztahu mezi Bohem a člověkem, přesné formulace se tolik nevyžadují. V dřívějších dobách bylo samozřejmě věřit, dítě i mladí lidé nemuseli o svou víru bojovat. Kolik jich však odpadlo, když bylo třeba ve víře obstát! Dnešní staří lidé s pevnou vírou jsou jenom zlomek těch, kteří absolvovali celou náboženskou výuku. Mladí si musí v našich časech víru vybojovávat od nejtělejšího věku mezi drtivou většinou nevěřících vrstevníků. Pokud si v takovém prostředí mladí lidé víru obhájí a uchovají v srdci, pak jsou to z našeho pohledu krásní mladí lidé. Potřebují však k dalšímu růstu poznat osobnosti, které budou pro ně příkladem i výzvou.

Jaké máte životní vzory, které světce máte v oblibě? A koho můžete dát jako vzor zvláště pro dnešní dobu?

Životních vzorů mám kolem sebe dost. A mám co dohánět. Ze světců jsou mými průvodci Panna Maria se svatým Josefem. Ostatní bych nějak neupřednostňoval, každý z nich je v něčem jedinečný, mnohdy nenapodobitelný. Nám je snad nejbližší sv. Jan Pavel II. se svou slovanskou mentalitou, živou zbožností i moudrostí.

Váš osobní vzkaz čtenářům Světa...

I my, přestože jsme křesťané, se lišíme jeden od druhého. Vzájemně se ve své různosti respektujeme. Připusťme, že ten druhý je veden Duchem Svatým, i když já bych jeho myšlenkovou cestou nešel. Nekopejme mezi sebou příkopy jenom proto, že já jsem například konzervativní a on je progresista. Vůbec bychom se neměli do těchto ulit utíkat a v nich se upevňovat. Měli bychom se sjednocovat kolem Svatého otce a biskupů, a to při vši různosti, která je při našem nedokonalém poznání normální. Myslím, že ten, kdo narušuje jednotu v církvi, se musí ještě hodně zlepšit, aby jednou mohl být ve šťastném společenství s Bohem v nebi, kde jednota všech vychází z jednoty Otce, Syna i Ducha Svatého, která je dokonalým a tvůrčím projevem lásky.

Děkuji za rozhovor a přeji vám, vašim blízkým i všem čtenářům Světa, abychom všichni došli skrze radostnou cestu víry bezpečně do Božího království.

Daniel Dehner

Pondělí 13. 4. 2020

6:05 V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **6:20** Výpravy do divočiny: Pomáháme jim přežít **7:25** Jen krok ať udelám: Bl. kardinál John Henry Newman **8:00** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrdenství **8:15** Komédie o umučení a slavném vzkříšení Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista **10:05** Mobil **11:00** Příroda kolem nás: Příběh o záchraně srnečka a Ranská jezírka **11:20** Motýlí cirkus **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Regina Coeli **12:05** CSM Olomouc 2017 – čtvrtek Mše svatá: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 **13:25** Dokonalá radost **14:00** Mise **16:05** V souvislostech **16:30** Pranic na Mohelnickém dostavniku 2018 **16:50** Můj chrám: Kostel Povýšení sv. Kříže ve Strání a Ondřej Benešik **17:10** Noemova Archa **18:00** Bůh je s námi **19:30** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **19:35** ARTBITR- Kulturní magazín (94. díl) [P] **19:55** Přejeme si... **20:05** Přejeme si... Velikonoční speciál [L] **21:05** Pouť: (The Way, 2010) **23:10** L. van Beethoven: 9. symfonie: Podzimní festival duchovní hudby 2016 **0:30** Noční univerzita: Otevřely se jim oči – PhLic. Kateřina Lachmanová [P] **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 14. 4. 2020

6:05 Dům ze skla? **7:05** Koncert Naděje pro Irák: bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Strahově **8:35** V souvislostech **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Řád svatého Huberta **9:40** Muzikanti, hrajte: Bojané **10:40** Noční univerzita: Sebepřijetí – P. Serafím Smejkal **11:15** Mwebare kwija – Klinika v buši **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **13:05** Mezi pražci (86. díl): Duben 2020 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (40. díl): Bogdan Sikora **15:25** Myanmar: Na stejné cestě **16:00** Kulatý stůl: 70 let od Akce K **17:35** Kdo chce kam... **18:00** Živě s Noe [P] **18:20** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:25** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. **18:35** Animované biblické příběhy: Odpusť nám naše viny **19:05** Lednický park vypravuje **19:30** Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Stíny barbarské noci **20:45** Obchod s migranty [P] **21:15** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** P. Vojtěch Kodet – Blahoslavenství: Blahoslavení čistého srdce **22:45** Má vlast: Cheb **0:10** Post Scriptum **0:20** Ve službě Šuárů **0:50** Terra Santa News: 8. 4. 2020 **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 15. 4. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2020 **6:25** Noční univerzita: Otevřely se jim oči – PhLic. Kateřina Lachmanová **7:30** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **8:10** Mezi pražci (86. díl): Duben 2020 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:25** Velikonoce v Pozořicích **11:00** V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko **11:10** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **11:15** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **13:30** ARTBITR- Kulturní magazín (94. díl) **13:40** Příroda kolem nás: Příběh o záchraně srnečka a Ranská jezírka **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (41. díl): Daniela Drtinová – zpravodajka **15:25** Historie sklářství v Karolince **15:45** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrdenství **16:00** Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2020 **16:20** Jak potkávat svět (58. díl):

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

S Jiřím Suchým **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Ars Vaticana **18:30** Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. **18:35** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:40** Naše Horní Lideč **19:30** Terra Santa News: 15. 4. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Večer chval (86. díl) [L] **21:00** Nebojte se... [L] **22:05** Živě s Noe [P] **22:45** Noční univerzita: Mons. Jiří Paďour – Kristova škola **23:30** Duchovní malby (9. díl): Svatí **0:00** Post Scriptum **0:10** Generální audience papeže Františka **0:30** INDIE – Čhattisgarh – Pokračujeme v boji **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 16. 4. 2020

6:05 Terra Santa News: 15. 4. 2020 **6:25** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **6:40** Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka **7:20** Výpravy do divočiny: Zachraňme slony **8:20** P. Vojtěch Kodet – Blahoslavenství: Blahoslavení čistého srdce **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik – tvůrce Špidlíkova sarkofágu **9:40** Outdoor Films s Markétou Hanákovou (88. díl): S kardiostimulátorem do velehor **11:15** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **11:20** Maminčiny pohádky (20. díl): Tři čaromocné svíce II. **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Muzikanti, hrajte: Bojané **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (42. díl): Martin Holík – ředitel Radia Proglas **15:25** Ars Vaticana **15:35** Generální audience papeže Františka **16:00** Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2020 **16:20** Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **17:25** Causa Carnivora **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:30** Divadélko Bubáček (1. díl): O Mámovi-tátovi **18:45** Mikroregion Východní Slovácko: Vičnov **19:00** Večeře u Slováka: 2. neděle velikonoční [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (78. díl): Pranic [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Post Scriptum **0:25** Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2020 **0:45** Století Andělky **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 17. 4. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2020 **6:25** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (154. díl): Odyssea Mariana Friedla **7:45** Noční univerzita: Mons. Jiří Paďour – Kristova škola **8:30** Duchovní malby (9. díl): Svatí **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrdenství **9:35** Z Jasné Hory do světa **9:50** Pražská Loreta **10:15** ARTBITR- Kulturní magazín (94. díl) **10:25** Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **11:05** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **11:10** Divadélko Bubáček (1. díl): O Mámovi-tátovi **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Pranic na Mohelnickém dostavniku 2018 **13:10** Stíny barbarské noci **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (43. díl): Marek Orko Vácha II. –

vědec a kněz **15:30** Portréty krajiny **16:00** Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2020 **16:20** Sestra Tereza Valsé Pantellini – místa a vzpomínky **16:55** 20 let jeden pro druhého: Charita Sv. rodiny Nový Hrozenkov **17:10** Mezi pražci (86. díl): Duben 2020 **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:30** Divadélko Bubáček (2. díl): O Kněžyni **18:45** Kambodža pohledem zblízka **19:10** Kalvária Nitrianské Pravno **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Kulturou proti antisemitismu [L] **21:40** Živě s Noe [P] **22:20** Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje **23:55** Večeře u Slováka: 2. neděle velikonoční **0:25** Post Scriptum **0:35** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 18. 4. 2020

6:05 Můj chrám: Kostel Povýšení sv. Kříže ve Strání a Ondřej Benešik **6:25** Křesťané v Pákistánu **6:55** Labuť sen o duši **7:50** Příroda kolem nás: Příběh o záchraně srnečka a Ranská jezírka **8:05** Noemova Archa **8:55** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **9:00** Animované biblické příběhy: Odpusť nám naše viny **9:30** Pod lampou **11:20** Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2020 **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Regina Coeli [P] **12:02** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **13:00** Národní pochod pro život a rodinu 2020 [L] **14:10** Terra Santa News: 15. 4. 2020 **14:30** Cvrlikání (78. díl): Pranic **15:35** Tanzanie – Zanzibar: Jsme odvážní **16:10** Šajtar: Třebovický koláč 2018 [P] **16:55** Věrní Kristu **18:00** Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa **18:25** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:30** Divadélko Bubáček (2. díl): O Kněžyni **18:45** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **19:15** Světlo pro Evropu (14. díl): Politikem a mariánským ctitelém **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Poletuchy: Na skok za počasím [P] **20:55** Bačkorám navzdory: Alice v říši divů [P] **21:10** V pohorách po horách (40. díl): Vršatec – Bílé Karpaty **21:25** Živě s Noe [P] **22:35** Muzikanti, hrajte: Bojané **23:40** Noční univerzita: Otevřely se jim oči – PhLic. Kateřina Lachmanová **0:45** Pranic na Mohelnickém dostavniku 2018 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 19. 4. 2020

6:05 Řeckokatolický magazín **6:20** Guyanská Diana **6:45** Proměny Oščadnice **7:30** Gojdič – láska nadevšecko **8:35** Večeře u Slováka: 2. neděle velikonoční **9:05** Cvrlikání (78. díl): Pranic **10:15** ARTBITR- Kulturní magazín (94. díl) **10:30** Mše svatá [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (14. díl): Politikem a mariánským ctitelém **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne [P] **13:35** Poletuchy: Na skok za počasím **14:25** Muzikanti, hrajte **14:55** Vincent Hložník, umělec evropského formátu **15:15** Noční univerzita: Mons. Jiří Paďour – Kristova škola **16:00** Živě s Noe **17:05** Kambodža pohledem zblízka **17:30** Zambijský Bambo **18:00** Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčíř **18:05** Animované biblické příběhy: Poklady v nebi **18:30** Jezuitské redukce v Paraguaji **18:50** Příroda kolem nás: Naši přátelé v ZOO. Živý a želvý. [P] **19:10** P. Vojtěch Kodet – Blahoslavenství: Blahoslavení tvůrci pokoje [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Benedikt XVI., S úctou k pravdě [P] **21:00** Zahajovací koncert MHF Karla Ditterse z Dittersdorfu: kostel Navštívení Panny Marie v Bílé Vodě **22:50** V souvislostech **23:15** Stíny barbarské noci **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 13. 4. o 12:00 hod.:
Raduj sa, nebies Kráľovná

Priamy prenos z Vatikánu.

Utorok 14. 4. o 21:30 hod.:
Životopis sv. Františka podľa Giotta (dokument)

V hornom kostole baziliky sv. Františka sa nám zachovali veľmi vzácne Giottove fresky, vyobrazujúce celý Františkov život. Z dokumentu sa dozvieme nielen o rôznych situáciách zo života sv. Františka, ale nahliadneme aj do zmysľania stredovekého človeka a do jeho prežívania viery.

Streda 15. 4. o 20:30 hod.: Fara v meste (3)

Často môžu o človeku veľa vypovedať aj obyčajné fotky. Spozná vďaka výstave dievča z fary, kto je skutočne Kave?

Štvrtok 16. 4. o 21:10 hod.: Poltón klub (jedno.tu)

Projekt jedno.tu je novým zoskupením umelcov, ktorí sa spájajú v spoločnej vízií – priniesť do súčasnej tvorby jednotu. Každý umelec, hudobník, aranžér, textár, či grafik, ktorý je v projekte zapojený, má za sebou vlastnú umeleckú cestu. Týmto projek-

tom chceme talenty spojiť a vďaka skúsenostiam každého z nich vytvoriť niečo špeciálne.

Piatok 17. 4. o 19:00 hod.:
Dôkaz viery: Svätá Cecília (filmový seriál)

Skupinka malých muzikantov z dedinky uprostred hôr ide autobusom na národnú hudobnú súťaž. Silná búrka ohrozí nielen účasť na súťaži, ale aj ich životy. Dôvera v svätú Cecíliu, patrónku hudobníkov, pomôže prekonať všetko zlé.

Sobota 18. 4. o 16:00 hod.:
Svätá omša z USA

Priamy prenos z kostola sv. Jána Nepomuckého v New Yorku, Manhattane.

Nedeľa 19. 4. o 16:40 hod.:
G. Moscati – Doktor pre chudobných 1/2 (film)

Giuseppe Moscati bol lekárom, profesorom, vedcom a preslávil sa svojim mimoriadnym prístupom k chudobným. Počas I. svetovej vojny viedol nemocnicu pre ranených vojakov. Vždy vedel určiť správnu diagnózu. V roku 1987 bol kanonizovaný za svätého.

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA
BREVIÁŘ PRO LAIKY
11. – 18. DUBNA 2020

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 4.		PO 13. 4.		ÚT 14. 4.		ST 15. 4.		ČT 16. 4.		PÁ 17. 4.		SO 18. 4.	
Antifona	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Antifony	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	473	529	483	541	488	547	494	553	499	559	504	565	509	570
Antifona k Zach. kantiku	473	529	483	542	489	548	494	554	499	560	504	565	509	571
Prosby	473	529	483	542	489	548	494	554	500	560	505	565	509	571
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541
Antifony	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	505	566	510	572
Žalmy	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	506	567	510	572
Krátké čtení	476	532	486	545	492	551	497	557	502	562	507	568	512	574
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Nešpory: SO 11. 4.														
Hymnus	466	521	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533
Antifony	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Žalmy	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Kr. čtení a zpěv	468	524	480	536	487	546	493	552	498	558	503	564	508	576
Ant. ke kant. P. M.	469	525	480	537	487	546	493	552	498	558	503	564	508	576
Prosby	469	525	480	537	488	546	493	552	498	559	503	564	508	576
Záv. modlitba	474	530	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	578
Kompletář:	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379

Liturgická čtení
Neděle 12. 4. – slavnost
Zmrtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37-43

Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23

 Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!*)

 Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*)

2. čt.: Kol 3,1-4

nebo 1 Kor 5,6b-8

Ev.: Jan 20,1-9

(večer: Lk 24,13-35)

Pondělí 13. 4. – Pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b-33

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11

 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 28,8-15

Úterý 14. 4. – Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36-41

Ž 33(32),4-5.18-19.20+22

 Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 20,11-18

Středa 15. 4. – Středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1-10

Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9

 Odp.: 3b (*Ze srdce at se raduji, kdo hledají Hospodina.*)

 Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,13-35

Čtvrtek 16. 4. – Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11-26

Ž 8,2a+5.6-7.8-9

 Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,35-48

Pátek 17. 4. – Pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1-12

Ž 118(117),1-2+4.22-24.25-27a

 Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,1-14

Sobota 18. 4. – Sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13-21

Ž 118(117),1+14-15.16ab-18.19-21

 Odp.: 21a (*Děkuji ti, Hospodine, žeš mě vyslyšel.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mk 16,9-15

LIBANONŠTÍ MNIŠI

SVATÝ ŠARBEL MACHLÚF A DALŠÍ LIBANONŠTÍ SVĚTCI • MODLITBY K MARONITSKÝM SVĚTCŮM

Jiří Gračka • Úvodní slovo P. Pavel Ryšavý

Tato knížka, která vyšla s církevním schválením, seznamuje českého čtenáře se třemi světci a jedním blahoslaveným z prostředí Blízkého východu – Libanonu. Všichni byli mniši a mnišský život v sobě skrývá pro křesťanství něco nesmírně důležitého. Mnišský život je životem bez kompromisů a obyčejní lidé ho potřebují aspoň zahlédnout, aby se mnišským příkladem povzbudili a ochotněji následovali Krista. Mniši svým životem vždy ukazovali ke Kristu. Proto jsou jejich životní vzory příkladem pro každého křesťana. V této knížce jsou to: sv. Nimatulláh Kasáb al-Chardíní, sv. Šarbel Machlúf, sv. Rebeka Šabak ar-Rajís a bl. Štěpán Júsuf Nehme. Ke každému z nich je sestavena nověna. Je to nabídka k osobní modlitbě i výzva ke ztišení a zastavení se – na pár minut, a nejlépe před Nejsvětější svátostí.

Vydala římskokatolická farnost Kojetín ve spolupráci s nakladatelstvím Malice cyrilometodějská s. r. o. Brož., A5, 56 stran, 65 Kč

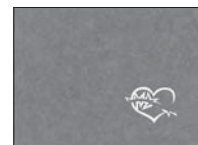
ky Neposkvrněného Srdce Panny Marie). V dodatku je uvedeno několik schémat pro zpěv před evangeliem. Aby bylo možné tento zpěv zpívat podle libovolného schématu s příslušným textem verše před evangeliem, je v graduálu vložena samostatná příloha obsahující texty veršů před evangeliem pro neděle v mezidobí. V dodatku je také uvedeno apoštolské *Význání víry*, které složil P. J. Olejník pro P. Cyrila Vrbíka a jeho farnost v Dubu nad Moravou v roce 1997, některé modlitby a několik antifon, které jsou určeny k liturgii, ale bez konkrétního zařazení. Vyšlo s církevním schválením.

Ve varhanním doprovodu je vlepeno CD s nahrávkami zpěvů z *Nedělního graduálu*. CD nazpívaly tyto scholy a sbory: Ceciliáská hudební jednota Ústí nad Orlicí, Chrámový sbor Velká Bystrice u Olomouce, Beati Cantores Holešov, Campanula Jeseník, Schola Dolní Lhota, Schola Opava a Schola OP Olomouc, Schola Ostrava-Pustkovec a Schola Arcibiskupského gymnázia Kroměříž.

Malice cyrilometodějská s. r. o.

Zpěvník - váz., A5 na šířku, 372 stran, 295 Kč

Varhanní doprovod - váz., A4 na šířku, 334 stran, 397 Kč

LITURGICKÉ ZPĚVY

NEDĚLNÍ GRADUÁL • LITURGICKÉ ZPĚVY PRO NEDĚLE A SLAVNOSTI PÁNĚ V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ

P. Josef Olejník • Uspořádání a předmluva Vladimír Pavlík Úvodní slovo Vojtěch Cikrle, biskup brněnský

Nedělní graduál obsahuje liturgické zpěvy pro všechny neděle v liturgickém mezidobí a slavnosti Páně v liturgickém mezidobí, tedy slavnosti Ježíše Krista Krále, Nejsvětější Trojice, Těla a Krve Páně a Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (včetně související památ-

DĚTI SE MODLÍ

CESTIČKA K BOHU

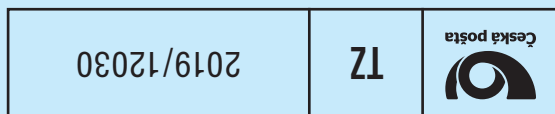
P. Ferdinand Neubauer • Výtvarný doprovod Božena Brablecová

Modlitební knížka pro děti s kresbami Boženy Brablecové. Malým čtenářům pomůže k pochopení základů křesťanské víry (modlitba, den s Bohem, křest, biřmování, příprava ke sv. přijímání a ke svátosti smíření), starší si své znalosti prohloubí a dále rozšíří (svátost manželství, svěcení kněží, křížová cesta). Vyšlo s církevním schválením.

Malice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk 6. vydání Váz., A6, 198 stran, 159 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bůdy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.